

Amsterdam, 21 Juli 1942.

Beste Kemp,

Eindelijk ..! Het enige woord, dat ik op 't ogenblik kan bedenken en tevens 't enige woord, dat bij de omstandigheden past. De gekste fantasien heb ik gemaakt omkrent 't uitblijven van een antwoord. 1. Zou je mij vergeken hebben? Dit verwierp ik meteen, ook al, omdat het te sentimenteel klouk.

2. Zou je riek zijn? Ook deze veronderstelling nam ik niet aan, daar men bij een boer niet riek wordt (vooral een boer met 3 dochters).

3. Zou je geen tijd hebben? Dit leek mij het waarschijnlijkst en daarom heb ik mij dan veroerd. En eindelijk kwam gisteravond antwoord met de nodige verhalen. Je schijnt daar nogal in het centrum te zitten. Grappig, dat Peta en Annie bij je langskwamen en nog kersen moesten eten ook. Hier is 't kersen seizoen volledig afgelopen en ook de aardbeien zien we niet meer. Er is op 't moment visite, zodat 't schrijven niet zo vlot gaat. De lift gaat bij ons nog lustig; die verordening geldt alleen voor hotels, cafe's, e.d.

Vervolgens zal ik je eens goed op de hoogte brengen van de gebeurtenissen die de laatste weken zich hier voordoen. Je zult wel iets vernomen hebben van de oppikkerij, waarvan ik verleden jaar ook even slachtoffer was. Dat was dinsdag. Een heleboel lui van de Joodse Raad ook, maar bijna allemaal zijn weer vrijgelaten. Dit avontuur noodzaakte mij weer de halve week binnen te blijven. Bovendien wordt iedereen (d.w.z. Joden) opgeroepen voor Duitsland, alleen mensen van 16-40 jaar. Hilda Barentz is al zaterdagavond met de trein (een transport dan) gedeporteerd en dan nog een heleboel andere kennissen. Het is hier wat je noemt een beroerde boel en iedereen is even pessimistisch. Mijn humeur is tot nu toe nogal behoorlijk, alleen rook ik als een schoorsteen, 6 à 7 sigaretten per dag, vooral toen ik die dagen thuis zat.

Gisteravond was Jaap bij me. Ik heb hem pokereen en klaverjas gekeerd. Woensdag gaat hij ook weg naar Eumelo via Harderwijk en dan blijft Pits alleen over. De stahkerd is gerakt roods je wel zal weten, maar hij neemt het gelukkig niet zo tragisch op; "het volgend jaar lekker niets te doen." Typisch iets voor Dick no'n haart, trouwens die haart van jou was ook iets schoons, ik stond op 't punt wraak te nemen met een mooi stadsgericht, toen jij een brief liet afleveren. Dan een goedgemeende waarschuwing: Pas op je fiets. Zondagavond zijn alle stallingen de herenfietsen in beslag genomen en de volgende dag zijn op verschillende punten in de stad, o.a. Leidseplein, de mensen van hun fiets gehaald en die konden verder wandelen (de mensen bedvel ik). De Joden moeten vandaag hun fiets inleveren; de mijne is al no ver. Werkelijk outrekend. De consequenties van deze maatregel zijn nog niet te overzien, want ik moet alles lopen en dat is niet te doen. Enfin, als ik binnenkort in Polen zit, kan ik hem toch niet gebruiken. Veel zin om lang te schrijven heb ik niet, want ik moet Bumm ook nog antwoorden op een brief van 6 kantjes, die ik vannomorgen ontvang heb. Ze schreef, dat ze jou en Jan een holderbrief had geschreven met Els. De poes, die we in huis hebben (de poes van Bumm), is hems grappig. Ik weet niet precies meer, of je dat al vernomen had. Ik zal de brief nog even openlaten, als mij nog iets invalt, blad ik het erbij. In ieder geval, tot niets, 't beste en misschien schrijf je nog eens terug. Ik heb je gerust, ik reken er niet op! (Neem een voorbeeld aan mij).

Bob

De namen zijn, geloof ik, Jane, Ket? en Lda.

Mijn neef Roudje schrijver, die kleine, je weet wel, + ruster heeft ook net een oproep ontvangen. Verdornd ahelig. Good bye!